

„Naprosto dokonalé, každým slovem, každým okamžikem. Mistrovské dílo...“

– LISA JEWELL, autorka bestsellerů Rodina z podkroví a Beze svědků

STANE SE

THRILLER

VČERA

JAK ZABRÁNÍTE VRAŽDĚ,
K NIŽ UŽ DOŠLO?

GILLIAN
McALLISTER

STANE SE VČERA

Copyright © Gillian McAllister 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aleš Drobek, 2024

Cover © Paul Miele-Herndon, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4845-7 (pdf)

STANE SE VČERA

GILLIAN McALLISTER

přeložil Aleš Drobek

VENETA

DEN NULA, TĚSNĚ PO PŮLNOCI

Jennie je ráda, že se dnes v noci posouvá čas. Získala hodinu, kterou může strávit předstíráním, že nečeká na svého syna.

Teď po půlnoci je oficiálně třicátého října. Halloween za dveřmi. Jennie si říká, že Toddovi je osmnáct, že její zářijový chlapec je už dospělý a může si dělat, *cokoli ho napadne*.

Většinu večera strávila vyřezáváním dýně, ovšem s nevalným výsledkem. Teď ji postaví na parapet okna s výhledem na jejich příjezdovou cestu a dovnitř dá svíčky. Vyřezala ji, protože si řekla, že by asi měla – většinu toho, co v životě dělá, dělá kvůli tomu –, ale dýně je nakonec vlastně docela hezká.

Na podestě nad hlavou uslyší Kellyho kroky a otočí se. Takhle pozdě její manžel už obvykle dávno spí, on ranní ptáče, ona noční pták. Kelly vychází z jejich ložnice v patře. Má rozčuchané vlasy, v šeru modročerné, a na sobě nemá vůbec nic, kromě drobného úsměvu v koutku úst.

Sestupuje po schodech k ní. Na tetování na jeho zápěstí dopadne světlo, má tam datum, prý den, kdy se do ní zamiloval: jaro 2003. Jennie si prohlédne jeho tělo. Za poslední rok, jeho třiačtyřicátý, mu zbělelo jen pár tmavých chlupů na hrudi. „Cos vyváděla?“ ukáže na dýni.

„Každý vyřezává dýně,“ odpoví Jennie hloupě. „Všichni sousedi.“

„No a?“ Typický Kelly.

„Todd se ještě nevrátil.“

„Ten si ani nevšiml, že už je noc,“ mávne rukou. Měkký velšský přízvuk jen stěží postřehnutelný, jako by jeho dech klopýtal přes horské pásmo.

„Už je jedna. Měl být dávno doma.“

Takhle to je vždycky. Jennie se stará až moc, Kelly skoro vůbec. Sotva ji to napadne, Kelly se otočí a tu ho má – jeho dokonalý zadek, který zbožňuje už dvacet let. Raději vyhlédne dolů do ulice, jestli už nejde Todd, a až po chvíli se otočí zpátky na Kellyho. „Sousedí uvidí tvůj zadek,“ řekne.

„No co, budou si myslet, že je to další dýně,“ opáčí s úsměvem Kelly. Vtípek je rychlý a přesný jako řez nožem. Škádlení bylo odjakživa jejich platidlo. „Přijdeš do postele?“ zeptá se a dodá: „Pořád nevěřím, že Merrilocks je už hotová.“ Celý týden restauroval viktoriánskou dlažbu v domě na Merrilocks Road. Pracuje sám, jak to má rád. Poslouchá jeden podcast za druhým, celé dny nikoho nepotká. Komplikovaný a trochu nenaplněný, takový je Kelly.

„Jasně,“ řekne Jennie. „Za chvíli. Chci počkat na Todda.“

„Bude tu cobydup, s kebabem v ruce,“ mávne rukou Kelly. „Čekáš snad na hranolky?“

„Přestaň,“ řekne Jennie s úsměvem.

Kelly na ni pobaveně mrkne a vrátí se do ložnice.

Jennie bezcílně bloumá po domě a přemýšlí o případu, který zrovna řeší v práci. Rozvádějící se pár, co se zdánlivě hádá o sadu porcelánových talířů, ale ve skutečnosti samozřejmě kvůli nevěře. Neměla je brát, beztoho má už dobré tři stovky jiných případů, jenže paní Vichareová se Jennie na té první schůzce podívala do očí a řekla: „Jestli mu budu muset ty talíře dát, tak přijdu o všechno, co mám ráda,“ a Jennie neodolala. Žilo by se jí líp, kdyby všechno tak neprožívala – cizí lidi, kteří se rozvádějí, sousedy, ty pitomé dýně –, jenže ona pořád všechno moc řeší.

Uvarí si čaj, odnese si ho zpátky k oknu a pokračuje v bdění. Bude čekat tak dlouho, jak bude třeba. Obě fáze rodičovství – novorozenecká

i dorostenecká – se vyznačují nedostatkem spánku, i když každá z jiného důvodu. Tenhle třípatrový dům si koupili právě kvůli tomu oknu přesně uprostřed. „Budeme z něho koukat a kynout davům jak královský pár,“ řekla tehdy Jennie a Kelly se zasmál. Teď mžourá do říjnové mlhy, když venku na ulici konečně spatří Todda. Právě v té chvíli začíná platit zimní čas a hodiny na jejím mobilu přeskočí z 01:59 na 01:00. Jennie skryje úsměv: Todd to určitě udělal schválně, aby mohl říct, že přišel včas. To je celý on; sémantické polemiky o pravidlech mu připadají důležitější než důvod, proč by se neměl toulat po nocích venku. Dlouhými kroky spěchá ulicí. Je kost a kůže a kolena mu v džínách vytlačují boule. Ten kluk snad nikdy nepřibral. Mlha venku je bezbarvá, stromy a chodník černé, vzduch průsvitně bílý. Svět v odstínech šedi.

Jejich ulice na okraji městečka Crosby v hrabství Merseyside, kousek na sever od Liverpoolu, je neosvětlená. Kelly před jejich dům před časem nainstaloval lampu ve stylu Narnie. Jennie tím překvapil – lampa je kovaná, drahá a Jennie nemá ponětí, kde na ni vzal. Rozsvítí se, jakmile zaznamená pohyb.

Ale... počkat. Todd něco zahlédl. Zastavil se a přimhuřuje oči. Jennie sleduje jeho pohled a pak to uvidí taky: opačným směrem kráčí ulicí další postava. Je to muž starší než Todd, mnohem starší. Jennie to pozná podle držení těla a podle pohybů. Na takové věci má nos. Odjakživa. Taky proto je tak dobrá právnička.

Položí horkou dlaň na chladné sklo. Něco je špatně. K něčemu se schyluje. Jennie něco cítí, ale nedokáže to pojmenovat přesněji. Je to instinkt, jakési tušení rizika, které mívá i v blízkosti ohňostrojů, železničních přejezdů nebo na okrajích útesů. Myšlenky jí běží hlavou jako cvakání filmového pásu, jedna za druhou, jedna za druhou...

Postaví hrnek na parapet, zavolá na Kellyho a pak běží dolů. Schody bere po dvou, pruhovaný běhoun jí drhne o bosé nohy. Rychle se obuje a pak se zarazí s rukou na kovové klice vchodových dveří. Co – co se to děje? Má nějaký divný pocit, ale co to je? Není si jistá.

Že by dějà vu? To ale nemívá. Mrkne a pocit je pryč, rozplyne se jako kouř. Co ho spustilo? Její ruka na mosazné klíce? Žlutá lampa venku? Ne, nemůže si vzpomenout, ale už je to pryč.

„Co je?“ Kelly se objeví za ní a zavazuje si šedý župan.

„Todd – on – on je tam venku s... nějakým...“

Oba vyběhnou ven. Podzimní chlad Jennie okamžitě pronikne pod kůži. Rozběhne se k Toddovi a tomu cizinci, ale než si uvědomí, co se děje, Kelly vykřikne.

„Stůj!“

Todd ale udělá ještě pár skoků a pak už drží muže za přední část kabátu s kapucí. Přitáhne si ho k sobě, ramena vystrčí vpřed, tělo na tělo. Muž si sáhne do kapsy. Kelly běží k nim, tváří se vyděšeně a očima těká na všechny strany.

„Todde, ne!“ křičí.

Vtom Jennie zahlédne nůž.

Adrenalin jí rázem zostří zrak a ona vidí rychlé, čisté bodnutí. A pak se všechno strašně zpomalí: ruka se stáhne, oděv nejprve čepel drží, ale nakonec ji pustí. Spolu s čepelí se vynoří dvě bílá pírká, která se nazdařbůh rozletí lezavým vzduchem jako sněhové vločky.

Jennie dál bezmocně zírá, když začne stříkat krev. Spousta krve. Teď už nejspíš klečí, protože cítí, že jí kamínky vytlačují do kolen drobné jamky. Bere ho do náruče, rozepíná mu bundu a cítí teplo krve, která jí stéká po ruku, mezi prsty, po zápěstích.

Rozepne mu košili. Krev se mu rozlévá po celém trupu. Rána, která vypadá jako otvor na mince, je chvíli vidět a chvíli je zalitá krví – je to jako chtít dohlédnout na dno rudého rybníka. Jennie má úplně studené ruce.

„Ne!“ vykřikne zastřeným, plačtivým hlasem.

„Jennie,“ řekne Kelly chraptivě.

Všude je tolik krve! Jennie ho položí na příjezdovou cestu, nakloní se nad něho a důkladně ho prohlídí. Doufá, že se mýlí, ale

má za to, že už není mezi živými. Odraz žluté lampy v jeho očích je takový zvláštní.

Noc je úplně tichá a Jennie po několika minutách – aspoň jí to tak připadá – zamrká a šokovaně vzhledne ke svému synovi. Toho Kelly mezitím odtáhl od oběti a teď ho objímá kolem ramen. Kelly je k ní otočený zády, Todd čelem a dívá se na matku s nečitelným výrazem ve tváři. Upustí nůž. Čepel dopadne na zmrzlou dlažbu a zazvoní jak kostelní zvon. Todd si otře hřbetem dlaně obličej a nechá na něm krvavou šmouhu.

Jennie otupěle studuje synův výraz. Možná ho to mrzí, možná ne. Nejde to poznat. Jennie umí číst skoro v každém, ale s Toddem to neuměla nikdy.

DEN NULA, KRÁTCE PO JEDNÉ V NOCI

Někdo asi zavolal policii, protože ulice se náhle koupe v elektrické záři. „Todde...?“ obrátí se Jennie k synovi. Tím jediným slovem se ptá na všechno: Kdo, proč, cos to, do prdele, udělal?

Kelly Todda konečně pustí. Tvář má bledou šokem, ale jak má ve zvyku, neříká nic. Nepodívá se ani na ni, ani na otce. „Mami,“ řekne nakonec. Copak se každé dítě neutíká nejprve k mámě? Jennie se k němu nakloní, ale jinak musí zůstat u zraněného. Musí dál tlačit na ránu. Je to tak lepší pro všechny. „Mami,“ řekne Todd znovu. Jeho hlas je zlomený jako rozpraskaná půda v období sucha. Kouše se do rtu, odvrací pohled a dívá se na ulici.

„Todde,“ pobídne ho Jennie znovu. Mužova krev se jí přelévá po dlaních jako hustá voda ve vaně.

„Musel jsem,“ řekne Todd a konečně se podívá na ni.

Jennie šokovaně povolí čelist. Kelly sklopí hlavu na hrud'. Rukávy županu má celé od krve, jak držel Todda. „Kamaráde,“ řekne Kelly tak tiše, že to Jennie sotva uslyší. „Todde.“

„Musel jsem,“ zopakuje Todd, tentokrát důrazněji, a vydechne do mrazivého vzduchu oblak páry. „Neměl jsem jinou možnost,“ dodá s pubertální definitivností. Modrý maják policejního auta se přibližuje. Kelly se na Todda upřeně dívá a jeho bílé, odkrvené rty něco bezhlavně vyslovují, možná tichou nadávkou.

Jennie na něho zírá, na svého syna, na toho pachatele násilného činu, který má rád počítače a statistiky a vánoční pyžamo složené

o Štědrém dnu na své posteli. Kelly obejde na příjezdové cestě zbytečné kolečko, ruce ve vlasech. Na neznámého zraněného se zatím ani nepodíval. Oči nespouští z Todda.

Jennie se snaží utěšnit rány, které jí pulzují pod rukama. Nemůže odejít od... oběti. Policie už dorazila, ale záchranáři zatím ne.

Todd se stále třese zimou, nebo možná šokem, kdo ví. „Kdo je to?“ chce vědět Jennie. Má i spoustu dalších otázek, ale Todd jen mlčky pokrčí rameny. Jennie má sto chutí k němu přiskočit a odpovédi z něho vymáčknot.

„Zatknou tě,“ řekne Kelly tiše, když se k nim blíží policista. „Hele... nic neříkej, jasný? My...“

„Kdo je to?“ zopakuje Jennie. Otázka z ní vyjde moc hlasitě. Výkřik do noci. Upírá pohled na policisty a telepaticky je brzdí. Prosím, zpomalte, dopřejte nám trochu času. Todd k ní znovu stočí zrak. „Já jsem...“ začne, ale pro jednu nemá žádné vysvětlení, žádnou intelektuální pózu. Nic než jen tu načatou větu, jež se vypaří ve vlhkém vzduchu, který mezi nimi těžce visí v těch posledních okamžicích předtím, než to celé přeroste hranice jejich rodiny.

Přistoupí k nim policista – vysoký, černá ochranná vesta, bílá košile, vysílačka v levé ruce. „Echo, tady Tango dvě čtyři pět na místě činu. Záchranka na cestě.“ Todd se na něho přes rameno podívá, jednou, dvakrát, pak zpátky na matku. Teď to určitě přijde. Teď všechno vysvětlí, dřív než na něho vytáhnou pouta a autoritu.

Jennie má zmrzlou tvář a ruce horké od krve. Dál dřepí a čeká, bojí se pohnout, ztratit oční kontakt. Ten přeruší až její syn. Kousne se do rtu a zabodne pohled do země. A to je všechno.

Další policista odsune Jennie od cizího těla a ona stojí na příjezdové cestě v teniskách a pyžamu, s rukama mokřýma a lepkavýma, dívá se střídavě na syna a na manžela, který v županu vyjednává se zákonem. Toho by se měla ujmout ona, je koneckonců právnička. Jenže ona nenachází slova. Je dezorientovaná. Je tak ztracená, jako by ji právě vysadili na severním pólu.

„Můžete potvrdit své jméno?“ zeptá se Todda první policista. Jeho posily se vyhrnou z aut jako mravenci z mraveniště. Jennie a Kelly současně vykročí vpřed, ale Todd nepatrně zvedne ruku, jen drobné gesto, kterým je zastaví. „Todd Brotherhood,“ odpoví.

„Můžete mi říct, co se stalo?“ ptá se dál policista.

„Počkejte,“ vloží se do výslechu Jennie. Najednou ožije. „Nemůžete ho vyslyšet tady u silnice.“

„Pojďme všichni na stanici,“ navrhne Kelly. „Bude...“

„No, bodl jsem ho,“ přeruší otce Todd a ukáže na muže na zemi. Pak si strčí ruce do kapes a udělá krok k policistovi. „Takže mě asi budete chtít zatknout.“

„Todde,“ řekne Jennie. „Nic neříkej.“ Pláč jí sevře hrdlo. To je snad sen. Potřebuje pořádného panáka nebo stroj času. V tom absurdním, nepochopitelném chladu se už třese po celém těle.

„Todde Brotherhoode, nemusíte vypovídat,“ řekne policista, „ale u soudu vám neprospěje, pokud se ukáže, že jste...“ Todd poslušně přiloží zápěstí k sobě jako v nějakém debilním filmu, pouta cvaknou a je vymalováno. Todd se choulí zimou. Tváří se nevzrušeně, snad i rezignovaně. Jennie od něho nedokáže odtrhnout pohled.

„To nemůžete!“ řekne Kelly. „Copak...“

„Počkejte,“ zavolá Jennie v panice na policistu. „Pojedeme s vámi. Vždyť je to jenom puberták...“

„Je mi osmnáct,“ opraví ji Todd.

Policista Jennie ignoruje a ukáže na policejní auto: „Tak prosím.“ Do vysílačky řekne: „Echo, tady Tango dva čtyři pět – připravte celu, prosím.“

„Tak my pojedeme za vámi,“ nevzdává se zoufalá Jennie. „Jsem právnička,“ dodá zbytečně, ačkoli o trestním právu nemá ani páru. Jenže teď, v krizi, její mateřský instinkt plane stejně jasně a nepřehlédnutelně jako ta dýně v okně. Ona a Kelly musejí akorát zjistit, proč to Todd udělal, dostat ho z toho a pak mu sehnat pomoc. Ano, přesně tohle musejí udělat. A přesně tohle udělají.

„Pojedeme taky,“ zopakuje. „Sejdeme se na stanici.“ Policista se konečně setká s jejím pohledem. Vypadá jako model. Ostře řezané rysy, výrazné lícní kosti. Bože, takové klišé, ale dnes asi všichni policajti vypadají takhle mladě. „Stanice v Crosby,“ oznámí a pak beze slova nastoupí do auta a vezme s sebou jejího syna. Druhý policista zůstane na chodníku se zraněným cizím mužem. Jennie na něho raději nemyslí. Jen jednou se krátce ohlédne. Krev, výraz v policistově tváři... určitě je mrtvý.

Pak se otočí zpátky na Kellyho a nadosmrti nezapomene na pohled, který jí v té chvíli její stoický manžel věnuje. Zahledí se do jeho tmavomodrých očí. Svět jako by se na okamžik přestal točit a Jennie si v tom tichu a klidu pomyslí: Vypadá, jako by měl zlomené srdce.

Před policejní stanicí trčí v chodníku cedule s nápisem POLICIE MERSEYSIDE – CROSBY. Za ní stojí přízemní budova ze šedesátých let, obehnaná nízkou cihlovou zdí, u které se kupí naváté říjnové listí.

Jennie zastaví u obrubníku na dvojité žluté čáře a vypne motor. Jejich syn někoho pobodal, co záleží na pokutě za parkování? Kelly vystoupí ještě dřív, než auto zastaví, a Jennie hned poté. Kelly sáhne za sebe pro její ruku. Mimoděk, pomyslí si Jennie a chytne se jí jako záchranného člunu na moři.

Kelly zatlačí na dvoukřídlé prosklené dveře a oba spěšně přejdou unavené šedé linoleum v hale. Uvnitř to voní staromódně. Jako školy, jako nemocnice, jako pečovatelské domy. InSTITUTE, s nimiž se pojí uniformy a mizerné jídlo, zkrátka místa, která Kelly nesnáší. „Nikdy,“ řekl jí na začátku jejich vztahu, „se nehodlám honit za kariérou.“

„Promluvím s nimi,“ pronese její muž krátce. Chvěje se, ale podle všeho ne strachem, ale spíš vztekem. Doslova zuří.

„To je v pořádku – já zatím seženu právníka a zařídím...“

„Kde je náčelník?“ štěkne Kelly na plešatého policistu na recepci s pečatním prstenem na malíčku. Najednou má docela jinou řeč těla.

Je zešíroka rozkročený, celý jako by se zvětšil. Ani Jennie neviděla mockrát, že by se takhle přestal hlídat.

Důstojník znuděně odpoví, ať si počkají, že je někdo zavolá.

„Máte pět minut,“ ukáže Kelly na hodiny a pak žuchne na židli na druhé straně vrátnice.

Jennie si sedne vedle něho a vezme ho za ruku. Jeho snubní prstýnek je nějaký volný. Asi mu je zima. Sedí tam, Kelly si dává nohu přes nohu, tam a zpátky, a hlasitě funí, Jennie neříká nic. Na vrátnici přijde policista a tiše mluví do telefonu. „Stejný čin jako přede dvěma dny – úmyslné ublížení na zdraví, paragraf osmnáct. Ta předchozí oběť se jmenovala Nicola Williamsová, pachatel utekl.“ Policista téměř šeptá a Jennie napíná uši, aby ho slyšela.

Sedí a jen poslouchá. Úmyslné ublížení na zdraví podle paragrafu osmnáct znamená bodnutí nožem. Určitě mluví o Toddovi. A o podobném zločinu přede dvěma dny. Nakonec dorazí i policista, který Todda zatkl, ten vysoký, s vystouplými lícními kostmi.

Jennie mrkne na hodiny za recepčním pultem. Je půl čtvrté, nebo možná půl páté. Neví, jestli tady nemají ještě letní čas. Jde jí z toho hlava kolem.

„Váš syn u nás dnes zůstane a brzy půjde k výslechu.“

„Kde? Tam vzadu?“ ukáže Kelly. „Pustte mě k němu.“

„Vy k němu nemůžete,“ zavrtí hlavou policista. „Jste svědci.“

V Jennie vzkypí žluč. Právě kvůli takovým formalitám lidé nenávidí právní systém.

„Tak svědci,“ oboří se na něj Kelly.

„Promiňte?“ opáčí policista mírně.

„Takže teď jsme nepřátelé?“

„Kelly!“ sykne Jennie.

„Nikdo není ničím nepřítelem,“ řekne policista. „Se synem si budete moct promluvit ráno.“

„Kde je váš náčelník?“ ptá se Kelly.

„Se svým synem si promluvíte ráno.“

Kelly nechá ve vzduchu viset třaskavé, nebezpečné ticho. Jennie už párkrát zažila, jak její manžel tohle eso na někoho vytáhl, a mladému policistovi nezávidí. Kelly má většinou dlouhou rozbušku, ale jakmile jiskra dosrší až do konce, bouchne to pořádně.

„Někoho zavolám,“ řekne Jennie. „Mám známého právníka.“ Vy-táhne telefon a začne roztřeseně procházet své kontakty. Kolegové, specialisté na trestní právo. Zná jich spoustu. První pravidlo právníčiny zní, nefušuj do něčeho, čemu nerozumíš. Druhé pravidlo – v žádném případě neobhajuj vlastní rodinu.

„Podezřelý uvedl, že žádného nechce,“ namítne policista.

„On potřebuje advokáta,“ ohradí se Jennie. „Nemůžete přece...“

Policista zvedne ruce, dlaněmi ven. Jennie cítí, jak to v Kellym vře.

„Prostě nějakého zavolám a on pak může...“, pokračuje Jennie.

„Tak dost, pusť mě k němu,“ zavrčí Kelly a ukáže na bílé dveře za policistou.

„To bohužel nejde,“ trvá na svém policista.

„Tak jdi do prdele.“

Jennie na něho jen šokovaně zírá.

Policista to neuzná za hodno odpovědi a upře na Kellyho ledový pohled.

Panebože, pomyslí si Jennie, Kelly poslal toho poldu někam. Přestupek proti veřejnému pořádku, tím si teda moc nepomůžou. „Takže – co teď?“ zeptá se po chvíli.

„Znovu opakuji, že váš syn tady zůstane přes noc,“ odpoví policista jednoznačně. Jejímu muži nevěnuje pozornost. „Navrhuj, abyste se vrátili zítra.“ Pak střelí pohledem po Kellym. „Právnického zástupce nemůžete vnutit někomu, kdo ho nechce. Zkoušeli jsme to.“

„Ale vždyť je to ještě kluk,“ namítne Jennie, i když ví, že z právního hlediska to tak není. „Je to jen kluk,“ zopakuje tiše, spíš pro sebe. Pomyslí na jeho vánoční pyžamo a na to, jak Todd nedávno chtěl, aby s ním ponocovala, když měl střevní chřipku. Celou noc spolu

seděli v koupelně, klábosili o ničem a ona mu utírala pusu vlhkým flanelovým hadříkem.

„To je nezajímá a ani nic jiného,“ zavrčí Kelly trpce.

„Tak my přijdeme ráno a s právníkem,“ řekne Jennie jakoby na usmířenou.

„Jak myslíte. Akorát k vám musíme poslat vyšetřovací tým,“ odpoví policista. Jennie beze slova přikývne. Forenzní specialisté. Prohledají jim celý dům. A tak dále.

Jennie a Kelly vyjdou z policejní stanice. Jennie si cestou k autu mne čelo. Když nastoupí, zapne topení.

„To vážně pojedeme domů?“ prohodí. „Budeme tam sedět s rukama v klíně, zatímco nás budou prohledávat?“

Kelly má ztuhlá ramena. Dívá se na ni, má rozčuchané černé vlasy a oči smutné jako básník.

„Kurva... já fakt nevím.“

Jennie hledí čelním sklem na keř lesknoucí se půlnoční podzimní rosou. Po chvíli zařadí zpátečku a rozjede se, protože neví, co jiného by měla dělat.

Když zaparkuje u domu, přivítá je dýně na parapetu. Svíčka pořád hoří. Forenzní specialisté v bílých kombinézách už dorazili a jako duchové stojí na příjezdové cestě u policejní pásky, která se třepotá v říjnovém větru. Kaluž krve už na okrajích zasychá.

Jennie a Kelly byli vpuštěni do svého vlastního domu a teď sedí dole a dívají se, jak uniformovaní policisté venku na ulici prohledávají místo činu. Někteří klečí a prsty ohmatávají chodník. Jennie a Kelly nic neříkají, jen se mlčky drží za ruce. Kelly si ani nesvlékl kabát.

Když forenzní specialisté konečně odjedou a policie odveze Toddovy věci, Jennie si na pohovce lehne a zahledí se do stropu. A vtom přijdou slzy. Horké, rychlé a mokré. Kvůli tomu, co bude. A taky kvůli včerejšku a tomu, co si nepředstavovala ani v nejhorším snu.

DEN MINUS JEDNA, 08:00

Jennie otvírá oči.

Podle všeho v noci vyšla nahoru do ložnice. A usnula. Nevzpomíná si ani na jedno, každopádně neleží dole na pohovce a venku za žaluziemi je už světlo.

Převalí se na bok. Ať to je jen zlý sen. Zamrká a zadívá se na prázdnou postel. Je sama. Kelly už je asi vzhůru a obvolává kdekoho. Jennie v to pevně doufá.

Její svršky leží na hromádce na podlaze ložnice, jako by se z nich vypařila. Překročí je, natáhne si džíny a obyčejný svetř s rolákem, ve kterém vypadá hodně objemně, ale který stejně miluje.

Vyjde na chodbu a stane před Toddovým prázdným pokojem.

Její syn strávil noc v policejní cele. Jennie raději nemyslí na to, kolik takových nocí ho ještě čeká.

Tak fajn, nějak to vyřeší. Tahat klienty z bryndy, to je její parketa. Dělá to celý život pro druhé a teď to musí udělat pro svého syna.

Všechno časem rozklíčuje.

Proč to udělal?

Proč měl u sebe nůž? Kdo byl ten dospělý muž, kterého pravděpodobně zabil? Jennie si najednou začne vybavovat Toddovy drobné zvláštnosti. Náladovost. Úbytek váhy. Tajnůstkářství. Symptomy, které přičítala dospívání. Nejsou to ani dva dny, co si s někým volal venku na zahradě. Když se Jennie zeptala, kdo to byl, odsekl, že jí do toho nic není, a pak hodil telefon na pohovku. Přístroj se odrazil

a spadl na podlahu. Oba na něj chvíli hleděli a pak se Todd uculil, že to byla jen taková legrace. Kdepak legrace, vzteklý výlev to byl.

Jennie dál civí na dveře synovy ložnice. Jak se to stalo, že vychovala vraha? Pubertácká zuřivost. Rvačky na nože. Gangy. Antifa. Co za tím je? Co jim to spadlo do klína?

Svého muže Jennie vůbec neslyší. V polovině schodiště se podívá z okna, z toho, u kterého stála před několika hodinami, když se jí svět převrátil nohama vzhůru. Venku je pořád mlha.

Překvapuje ji, že na silnici před domem nejsou žádné skvrny – déšť a mlha už krev smyly. Policie je pryč. Dokonce i jejich páska zmizela.

Jennie se rozhlíží po ulici lemované stromy s korunou křehkých podzimních listů. Na celém tom výjevu jí ale něco nehraje. Usilovně přemýšlí, co se jí nezdá. Nejspíš za to můžou vzpomínky na včerejší noc. To ony tomu všemu dodávají nádech zlověstna. Nepatřičnosti.

Jennie seběhne zbytek schodů a projde chodbou s parketovou podlahou do kuchyně. Je to tu cítit včerejší nocí, ale předtím, než se to stalo. Jídlo, svíčky. Normálně.

Nad sebou uslyší hlas, hluboký a mužský. Kelly. Překvapeně vzhledne ke stropu. Vypadá to, že její muž je v Toddově pokoji. Nejspíš ho prohledává. Jennie to naprosto chápe. Chce najít, co třeba policie přehlédla.

„Kelly?“ zavolá a vybíhá zpátky nahoru po schodech. Na horní podestě je už celá zadýchaná. „Musíme se domluvit, kterého obhájce...“

„Ježišmarjá!“ odpoví jí rozmrzelý hlas z Toddova pokoje – nezaměnitelný hlas jejího syna. Jennie couvne tak daleko vzad, že se málem skutálí po schodech zpátky dolů.

Vážně se jí to nezdá: Todd se vynoří ze svého pokoje, na sobě má černé tričko s nápisem *Science Guy* a tepláky. Očividně se právě probudil a mžourá na ni; jeho bledý obličej je jediným světlým bodem ve tmě. „Neděláš náhodou *mnoho povyku pro nic?*“ zeptá se s nezbedným úsměvem.

Jennie na něho jenom zírá. Její syn, vrah. Na rukou nemá krev a ve tváři nemá vražedný výraz, a přesto.

„Co tady děláš?“

„Co?“ Vážně vypadá úplně stejně jako dřív. Jennie je dezorientovaná, ale zároveň zvědavá. Stejně modré oči. Stejně rozčuchané černé vlasy. Stejná vysoká, štíhlá postava. Jenže Todd spáchal něco neodpuštělného. Něco, co mu odpustí snad jen ona.

Co tady dělá? Jak to, že je doma?

„Tak co je?“ pošouchne ji Todd.

„Jak se ti podařilo dostat domů?“

Její syn svráští obočí. „Tohle je divné i na tebe.“

„Přivezl tě táta?“ vyhrkne Jennie. „Pustili tě na kauci?“

„Na kauci?“ Todd povytáhne obočí, to je u něho novinka. Posledních pár měsíců vypadá jinak. Štíhlejší v bocích, ale nateklý v obličejí. A bledý. Jako někdo, kdo hodně pracuje, jí jen samý fastfood a pije málo vody. Jennie si není vědoma, že na Todda něco z toho sedí, ale kdo ví? A pak začal s těmihle manýry, krátce poté, co se Todd seznámil se svou novou přítelkyní Clio.

„Jdu za Connorem“

Connor. Student z jeho ročníku a další nový kamarád, kterého Todd poznal teprve letos v létě. Jennie se před lety spřátelila s jeho mámou Pauline a to je ženská podle jejího gusta: cynická, samá nádávka. Žádná profesionální matka, ale prostě typ, před kterým se Jennie nemusí stydět za své chyby. K takovým lidem vřdycky tíhla. Všechny její kamarádky jsou neformální, nebojí se dělat a říkat, co je napadne. Zrovna nedávno prohlásila Pauline o Connorově mladším bratru Theovi: „Mám ho ráda, jenže je mu sedm, takže se často chová jako debil.“ Obě se hihňaly jako provinilé školačky.

Jennie postoupí o krok a pozorně si Todda prohlédne. Nemá na sobě žádné ďáblovo znamení, žádnou změnu v očích a ve svém pokoji žádné zbraně. Vypadá dočista nevinně.

„Jak ses dostal domů – a co se vlastně stalo?“

„Domů odkud?“

„Z policejní stanice přece“ odsekne Jennie. Uvědomí si, že si od něho udržuje odstup. O krok větší než obvykle. Už neví, čeho je tenhle člověk – tohle její dítě, láska jejího života – schopen.

„Z policejní stanice?“ opáčí Todd pobaveně. „To myslíš vážně?“ Zkříví tvář a nakrčí nos, jak to dělával jako kluk. Po nejhorší fázi pubertálního akné mu zůstaly dvě drobné jizvy, ale jinak má tvář pořád dětskou a panenskou, s mladistvým broskvovým chmýřím.

„Přece tě zatkli, Todde!“

„Co prosím?“

Jennie obvykle pozná, když její syn lže, ale teď ví, že Todd nic nehraje. Dívá se na ni svými jasnými očima, jako by vážně nechápal, o čem to jeho matka mluví. „Todde?“ osloví ho Jennie sotva šeptem. Něco se jí začíná šířit po páteři, nějaké vágní, ale strašlivé tušení. „Já viděla... viděla jsem, co jsi provedl“ Ukáže na okno nad podestou. A vtom si uvědomí, co se jí na něm celou tu dobu nezdálo. Zvláštní jí nepřišel svět venku, ale okno samotné. Její dýně. Nebyla tam.

Jennie začnou drkotat zuby. To se jí snad opravdu jenom zdá. Odtrhne pohled od prázdného parapetu.

„Viděla jsem to,“ řekne znovu.

„Vidělas co?“ Jeho oči se tolik podobají těm Kellyho, napadne ji snad po tisíci v životě. Jako vejce vejci.

Jennie se na něho dívá a on pro jednou neuhne pohledem. „Co se stalo včera večer, když ses vrátil.“

„Já včera večer nikde nebyl.“ Už žádné vtípkování, žádné pózy, jen smrtelně vážný výraz.

„Cože? Čekala jsem na tebe, měl jsi zpoždění, ale pak se posouval čas...“

Todd chvíli mlčí a dál udržuje oční kontakt. „Čas se posouvá až zítra, matko. Dneska je pátek.“

DEN MINUS JEDNA, 08:20

Jennie má pocit, jako by se jí v hrudi zřítily nějaká pomyslná výtahová kabina. Odhrne si vlasy z obličeje a zamíří do koupelny v zadní části domu, s jedním prstem zvednutým – *vteřinku, prosím tě*. Přitom se trochu zachvěje, jako by byl Todd predátor, ke kterému není radno otáčet se zády.

Nad záchodovou mísou se zlomí v pase a začne dávit, jak už to nezažila pěkných pár let. Ven ale nevyjde skoro nic, jen lepkavé, žluté žaludeční kyseliny, které klesnou na dno mísy. Vzpomene si na své těhotenství, kdy se svěřila lékaři, že zvrací tolik, že z ní vychází jen žluč, a on měl potřebu dělat chytrého. Prý: „Žluč je jasně zelená a signalizuje vážné potíže. Myslíte žaludeční kyseliny.“

Jennie civí do kyseliny na dně toalety. Sice to není žluč, ale vážné potíže by mít mohla. Todd netuší, co to mámu popadlo. To je evidentní. Jenže proč? Jak?

Dýně. Kde je ta dýně? A její manžel? Jennie nedokáže uvažovat jasně. Tělem jí stoupá panika, nesmírný tlak, který nemá kam ventilovat. Zase se jí chce zvracet.

Sedne si na studené šachovnicové dlaždice.

Vytáhne z kapsy telefon, chvíli na něj hledí a pak otevře kalendář.

Je pátek dvacátého osmého října. Hodiny se vážně posouvají až zítra. V pondělí bude Halloween. Jennie na to datum nepřestává zírat. Jak je to možné?

Copak se vážně zbláznila? Vstane a nejspíše přešlapuje na místě. Mravenčí jí v celém těle. Musí odsud vypadnout. Ale odkud vlastně? Ze včerejška?

Přejde na poslední textovou zprávu od Kellyho a stiskne tlačítko volání.

Její muž to okamžitě zvedne. „Poslouchej,“ řekne Jennie naléhavě.

„A jéje,“ protáhne Kelly pobaveně jako vždycky. Jennie slyší bouchnutí zavíraných dveří.

„Kde proboha jsi?“ zeptá se. Ví, že mluví jak žárlivka, ale nemůže si pomoci.

Odmilka. „Jsem na planetě Zemi, ale ty podle všeho ne.“

„Mluv vážně.“

„Jsem v práci! Kde jinde? A ty?“

„Poslyš, zatkli včera Todda?“

„Cože?“ Jennie slyší, jak Kelly položil něco těžkého na podlahu. „Ehm – za co?“

„Já se ptám tebe! Tak zatkli?“

„Ne?“ opáčí Kelly dezorientovaně. Jennie tomu nemůže uvěřit. Na hrudi jí vyrazí pot. Začne si mnout paže.

„Ale seděli – seděli jsme spolu na policejní stanici. Křičel jsi na ně. Zrovna se posouvaly hodiny, udělala jsem... vyřezala jsem dýni.“

„Ty, Jennie... jsi v pořádku? Potřebuju dodělat Merrilocks.“

Jennie se nadechne. Tvrdil, že ten dům dokončil včera. Nebo ne? Jo, určitě to říkal. Stál tady na podestě a na sobě měl jen tetování a úsměv. Přece si to pamatuje. Pamatuje si to!

Vtlačí si dlaně do očí, jako by se chtěla zavřít před světem.

„Nevím, co se děje,“ rozpláče se, její slova se topí v slzách. „Co jsme dělali včera v noci?“ Opře si hlavu o zeď. „Vyřezala jsem dýni?“

„O čem to...“

„Myslím, že jsem měla nějaký záchvat,“ hlesne Jennie. Vyhrne si pyžamo nad kolena a prohlédne si pokožku. Po tom klečení na

vozovce nemá žádné otlaky. Kolena má čistá jako lilie. A pod nehty nevidí krev. Na pažích jí naskakuje husí kůže.

„Vyřezala jsem tu dýni?“ zeptá se znovu, ale přitom jí někde hluboko v duši začíná svítat. Pokud se nic z toho opravdu nestalo, pak se sice opravdu zbláznila, ale její syn aspoň není vrah. Cítí, jak jí úlevou klesnou ramena, ale jen o kousek.

„Ne, tys...“ říká, že se s tím nehodláš babrat...“ odpoví Kelly s tichým smíchem.

„No jo,“ oduší Jennie slabě a živě si představí, jak to s tou dýní asi dopadlo. Vstane a zadívá se na sebe do zrcadla. Sama sobě se podívá do očí. Portrét vyděšené ženy. Tmavé vlasy, bledá pleť. Pohled lovné zvěře.

„Hele, musím končit,“ řekne. „Asi se mi něco zdálo.“ Jenže sama tomu nevěří.

„Tak jo,“ oduší Kelly pomalu. Zřejmě chce ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslí, protože jen zopakuje: „Dobře,“ a pak, „skončím dřív,“ a Jennie je ráda, že její muž je rodinný typ, a ne takový, co chodí do hospody nebo s kamarády na sport. Prostě její Kelly.

Vypotácí se z koupelny a sejde dolů do kuchyně. Zahradu za zadní terasou halí mlha, ve které se ztrácejí vrcholky stromů. Kelly tuhle kuchyň postavil před pár lety, poté co řekla – v opilosti –, že chce být „typ ženské, co má život pevně v ruce, chápeš, spokojení klienti, spokojené dítě, keramický dřez“.

Jednoho večera jí ho instaloval. „Teď budeš mít život pevně v ruce, než se naděješ, Jennie, protože tady máš svůj vysněný dřez.“

Ta vzpomínka bledne. Jennie svým vystresovaným koncipientům vždycky radí, aby se desetkrát zhluboka nadechli a udělali si kafe, takže teď poslechne vlastní radu. Ostatně je na to zvyklá. Dvacet let v práci pod vysokým tlakem člověka leccos naučí.

Ale když se blíží ke svému mramorovému kuchyňskému ostrůvku, zpomalí. Stojí na něm celá nevydlabaná dýně.

Zarazí se, jako by viděla ducha. Znovu se jí zvedne žaludek. „Aha,“ řekne pro sebe mimoděčně, leč všeříkající slůvko. Přistoupí k dýni,

jako by to byla nevybuchlá bomba, a otočí ji. Dýně je celá, pevná a nepoškozená... Ježíšikriste, včerejšek se vážně nestal. Nic z toho se, kurva, nestalo. Převalí se přes ni vlna úlevy. On to neprovedl. Nikoho nezabil.

Poslouchá, jak Todd přechází ve svém pokoji. Otevírá a zavírá zásuvky, kroky sem a tam, zvuk zipu.

„Už jsi zpátky v realitě?“ řekne, když se po chvíli vynoří na chodbě pod schody. Jennie sebou trhne. Zadíívá se na něj. Na jeho tělo. Je štíhlejší než před pár týdny, že?

„Skoro,“ oduší Jennie nepřítomně. Dvakrát polkne. V zádech ji mrazí, jako by byla nemocná, ale v žilách jí proudí adrenalin jako v horečnaté panice.

„No, tak fajn...“

„Asi se mi zdálo něco hrozného.“

„Tak to je blbé,“ řekne Todd věčně, jako by na takhle vážnou dezorientaci existovala tak snadná odpověď.

„To teda. Víš o čem? Že jsi někoho zabil.“

„Páni!“ řekne, ale pod hladinou jeho výrazu se cosi pohne, sotva znatelně. Jako hlubokomořská ryba, ze které jsou vidět jen vlny. „A koho?“ Jennie to přijde jako zvláštní reakce. V práci je zvyklá, že klienti neříkají úplnou pravdu, a teď má podobný pocit ze svého syna.

Natáhne ruku a odhrne mu tmavé vlasy z čela. Tričko se mu nadzvedne a odhalí pas, za který ho držela, když byl maličký a ještě nechočil a když se učil sedět a lézt po čtyřech. Tehdy si myslela, že mateřství je hrozně nudné a nevděčné, hodiny a hodiny utopené v několika stejných činnostech, jen v různém pořadí. Ale teď už ví, že mateřství nudné není. Jako kdyby někdo tvrdil, že nudné je třeba dýchání.

„Dospělého chlapa. Asi čtyřicátníka.“

„Těmahle papírovýma rukama?“ Todd teatrálně zvedne štíhlou paži.

Kelly jí jednou pozdě v noci řekl: „Jak to, že zrovna my jsme zplodili namistrovaného infouše?“ Načež se oba zahihňali do polštáře. Ten

suchý humor Jennie na svém muži miluje ze všeho nejvíc. Je moc ráda, že ho Todd zdědil.

„Jo, právě těmahle,“ odvěti. Ale myslí si: *Nepotřeboval jsi svaly. Měl jsi zbraň.*

Todd strčí bosé nohy do tenisek. Vtom si Jennie vzpomene, že přesně totéž se odehrálo včera ráno. I tehdy se divila, že Toddovi nevadí říjnový chlad. Bála se, že mu ve škole prochladnou kotníky a taky že si lidé pomyslí, že je mizerná matka, že je – jak to říct? – odpírkačka ponožek? Kristepane, co všechno ona neřeší.

Každopádně včera to řešila. Na to si pamatuje dobře.

V ramenou ji zamrazí.

Todd vezme za kliku a Jennie se zmocní dějá vu. Ne, je v pořádku. Je v pořádku. *To nic. Hod' to za hlavu.* Neexistuje jediný důkaz, že se něco z toho opravdu stalo.

Zatím.

„Po škole půjdu rovnou ke Clio, jestli mě pozve. Najím se tam.“ Oznamovací věty. Neptá se, jen sděluje, jak to má poslední dobou ve zvyku.

A vtom se to stane. Ta slova splynou Jennie ze rtů přirozeně jako pramen bublající ze země, přesně stejná replika, jakou pronesla včera. „Zase ústřice v kbelíku?“ Když byl Todd u Clio na večeri poprvé, měli pravé ústřice. Mámě poslal fotku, jak drží jednu vypáčenou v dlani, s komentářem: *Říkalas, abych se víc otevřel?*

Jennie čeká na Toddovu odpověď. Že tentokrát budou mít spíš něco obyčejného, třeba foie gras.

Syn po ní blýskne úsměvem a napětí rázem roztaje. „Tentokrát budeme mít spíš něco obyčejného, třeba foie gras.“

Ne. Tohle prostě nejde zvládnout. To je šílenství. Jennie má pocit, že se jí srdce každou chvílí probuší k infarktu.

Todd zvedne ze země batoh. Když si ho trochu namáhavě hodí přes rameno, Jennie znervózní ještě víc. Jako by měl v tom báglu něco těžkého.

V tu chvíli jí v hlavě vytane plně zformovaná myšlenka. *Co když v něm má zbraň? Co když k tomu zločinu opravdu dojde? Co když to nebyl sen, ale předtucha?*

Jennie se rozpálí, ale hned zchladne. „To byl tvůj počítač?“ prohodí a vzhledne ke stropu. „Slyšela jsem nějaké pípnutí.“ Není nic snazšího než přimět teenagera, aby šel zkontrolovat nějaký přístroj, a Jennie se na okamžik zmocní provinilost. Dívá se, jak Todd spěchá vyšetřit tu záhadu, div se přitom nepřerazí. Takhle s ním soucítí odjakživa – někdy je to až na škodu, jako když ho tenkrát potrestali za nějakou školní rozepři –, ale dnes jí to připadá nemístné. Viděla ho zabíjet.

Soucít nesoucít, ten batoh prohledat musí.

Přední kapsy, boční kapsy. Aspoň přijde na jiné myšlenky. Slyší, jak si Todd nahoře pro sebe reptá, jako to dělá, když ztratí trpělivost. „...rva,“ zavrčí její syn.

Dvě učebnice chemie, tři propisky. Jennie je položí na podlahu chodby a hledá dál.

„Nic tu nepípá,“ křikne Todd dolů podrážděně. Jennie má poslední dobou pocit, jako by mu jen překázela.

„Promiň,“ houkne v odpověď a pomyslí si: *Dej mi, krucinál, ještě minutu, jen jednu jedinou.* „Asi jsem se přeslechla.“

Dno je vystlané drobků z tisíce sendvičů.

Ale co je tohle? Tady dole? Pouzdro, kožené pouzdro. Studené a tvrdé jako stehenní kost, vtlačené do nejspodnějšího kouta synova batohu. Jennie ví, co v něm je, dřív než to vytáhne.

Dlouhý kožený pytlík. Jennie vydechne, rozepne horní část a vysune rukojeť.

A pak i zbytek nože. *Toho* nože.

DEN MINUS JEDNA, 08:30

Jennie stojí a zírá na nůž, na tu zradu ve své ruce. Nepomyslela na to, co udělá, pokud náhodou něco najde. Ani ve snu ji nenapadlo, že se to vážně stane.

A teď v dlani svírá dlouhou, zlověstnou černou rukojeť.

Znovu se v ní zvedá panika. Vlna úzkosti, která střídavě ustupuje a zase se vrací. Trhnutím otevře skříň pod schody. Boty, sportovní vybavení i konzervy, které se jim nevejdou do kuchyně, se sypou ven. Jennie všechno zatlačí zpátky a překotně nůž strčí až úplně dozadu. Na schodech už slyší Todda. Rychle vycouvá ze skříně a zbytek jeho věci horečně strká zpátky do batohu.

Todd – nespokojený úsměv, z očí mu kouká mladý Kelly – ho zvedne a podle všeho si nevšímá rozdílů ve váze. Jennie otevírá vstupní dveře a vyprovází ho pohledem. Její syn, který se na cestu úmyslně vyzbrojil, jak si zatím myslí. Její syn, který tím nožem zaútočil takovou silou, že oběti rozpáral trup hned na třech místech. Teď vrhne přes rameno podezřívavý pohled a Jennie se lekne, že poznal, co provedla.

Ale pak už Todd nastoupí do auta a ona vyjde po schodech na horní podestu a sleduje ho z okna. Má pocit, že Todd ještě zalétl pohledem ke zpětnému zrcátku a viděl, že se za ním dívá, ale byl to jen okamžik. Jako když motýl přistane a jediným mávnutím křídél zase odletí, aniž by si toho člověk všiml.

„V Toddově tašce jsem našla nůž,“ řekne Jennie, sotva její manžel vejde do dveří. Zbytek nevysvětluje, zatím ne. Celý den se u ní střídají pokusy o racionalizaci a panika. *Nic v tom není, byl to jen sen vedle rozhodně v tom něco je, je to zlý sen.* Určitě zešílela.

Kelly podle očekávání nasadí kamenný výraz.

Přistoupí k ní, vezme zbraň a položí si ji na dlaň jako nějaký archeologický nález. Zorničky má rázem jako talíře. „Co ti řekl, když jsi to našla?“ zeptá se mrazivě.

„On to neví.“

Kelly jen mlčky přikývne, s pohledem upřeným na dlouhou ostrou čepel. Jennie si vzpomene, jak byl včera vytočený, ale teď je spíš zamlklý.

„Zbrusu nový nůž,“ prohodí Kelly a vzhledne k ní. „Kurva, já ho zabiju.“

„Abych tě nepředběhla.“

„Nepoužitý.“

Jennie se zasměje, ostře a nevesele. „Bodejt.“

„Cože?“

„No víš... ,já včera večer viděla, jak Todd tímhle tím někoho bodl.“

„Co...?“ zeptá se Kelly nevěřičně.

„Včera jsem na Todda čekala a on... Zkrátka on někoho ubodal. Na ulici. A tys tam pak taky přiběhl.“

„Ale...“ Kelly si promne bradu, „já přece nikam nepřiběhl. A tys taky nic neviděla. Říkalas, že to byl jen nějaký sen, ne?“ Vrhne na ni rychlý úsměv. „Neodskočila sis do cvokhausu?“ Tak oba přezdívali neurotickým stavům.

Jennie se od něj odvrátí. Venku prochází soused se psem. Jennie ví, že mu za chvíli zazvoní telefon, pamatuje si to ze včerejška, ale stane se to dřív, než to stihne říct Kellymu. Vzpomíná na něco jiného, co se má stát, aby to Kellymu nějak dokázala, ale marně, nenapadá ji nic jiného, než že se probudila v nějakém alternativním, děsivém vesmíru.

„Byla jsem vzhůru,“ zamumlá, odvrátí pohled od souseda a sumíruje si vše, co by nasvědčovalo tomu, že včerejšek byl opravdu jenom sen – celá nevyřezaná dýně, přítomnost jejího syna v pokoji, absence krve i policejní pásy na chodníku. A pak si vzpomene na nůž. Ten je jediným hmatatelným důkazem, který má.

„Hele, já včera večer nic neviděl. Vyzpovídáme ho, až se vrátí, jo?“ navrhně Kelly. „Nosit nůž na veřejnosti je trestné, takže by to měl vědět.“

Jennie jen mlčky přikývne. Co taky jiného na to může říct?

„Nežebrej a klid' se mi z cesty,“ houkne Kelly na jejich kocoura Jindřicha VIII. Říkají mu tak, protože je obézní od chvíle, kdy si ho přinesli z útulku.

Jennie, která odpočívá na pohovce v kuchyni, zamrazí. Přesně tohle řekl Kelly i včera večer. Nebo spíš když prožívala dnešek poprvé. Tehdy Kelly ustoupil a Jindřicha nakrmil se slovy: „No dobře, ale měl bys shodit.“

Jennie vstane a projde kolem Kellyho. Prostě tu nemůže jen tak sedět a sledovat už jednou prožitý den jako nějaký film.

„Kam jdeš?“ zeptá se jí pobaveně manžel. „Vypadáš tak vystresovaně, že se kolem tebe tetelí vzduch.“ Pak se otočí na mňoukající kočku: „No dobře, ale měl bys shodit,“ a otevře konzervu s kočičím žrádlem. Jennie se po hrudi rozlije horko. Cítí, jak jí po krku ke tváři stoupá horkost.

„Tohle všechno se už stalo,“ zamumlá. „Všechno se už přece jednou stalo. Co se to děje?“ Posadí se na pohovku, nepřítomně se potahuje za halenku, jako by chtěla uniknout z vlastního těla, vyjádřit nevyjádřitelné. Jestli se nezbláznila už ráno, tak teď rozhodně ano.

„To s tím nožem?“

„Ne, ten jsem našla až dneska,“ odtuší, i když ví, že to Kelly nemůže pochopit. „Stalo se všechno ostatní. Tohle všechno jsem už jednou zažila. Tenhle den prožívám už podruhé.“

Kelly vyškrábe do Jindřichovy misky zbytky konzervy, otevře dveře mrazáku a povzdychne si. „Tohle je ale šílené i na tebe,“ prohodí. Jennie nakloní hlavu na stranu.

„Včera“ se právě teď pohádali kvůli dovolené. Jennie vždycky na nějakou chce, ale Kelly odmítá cestovat letadlem. Na začátku vztahu jí prozradil, že v mládí se s ním jedno letadlo během turbulence propadlo o půldruhého kilometru a od té doby si už do žádného nesedl. „Ty jsi přece pravý opak neurotika,“ namítla včera Jennie. „Ale v tomhle neurotik jsem,“ řekl Kelly, načež vytáhl z mrazáku Magnum.

„Vím, že si teď dáš Magnum,“ řekne, ale Kelly už ho mezitím v mrazáku našel.

„No ne, jak jsi to uhodla?“ zazubí se. „Je to jasnovidka,“ otočí se na kocoura.

S nanukem v ruce zamíří pryč z kuchyně. Jennie ví, že se půjde nahoru osprchovat. Když jde kolem ní, přeje jí prsty po zátylku tak lehce, až se celá zachvěje. Jennie se mu podívá do očí. „Nic ti není,“ ujistí ji Kelly a ona zalituje, že byla v minulosti tak neurotická. Zasněně hmátne po jeho ruce a nakrátko ji chytí jako už tisíckrát předtím. Jeho ruka je její kotvou, bez ní by byla jako trosečník na moři. A pak je Kelly pryč. Jestli si s tím nožem nebo s tou její historkou dělá starosti, nedal to na sobě nijak znát. Nemá to ve zvyku.

Jennie zůstane sama. Pohodlně se na pohovce opře, pustí si *Chirurgie* a zkusí se uvolnit.

Už je to skoro dvacet let, co se s Kellym znají. Přišel tehdy do advokátní kanceláře jejího otce s dotazem, jestli nemají zájem o nějakou novou výzdobu. Džíny mu visely nízko u pasu a Jennie věnoval pomalý, vědoucí úsměv. Její otec ho odmítl, ale Jennie s ním šla na oběd. Byla to vlastně náhoda. Bylo zrovna dvanáct, ona ho vyprovázela z budovy a venku si oba všimli, že v deštěm zkrápěné hospodě naproti mají nabídku na dva obědy za cenu jednoho. Jennie při jídle a u dezertu s kávou pořád tvrdila, že musí rychle zpátky do práce, jenže si pořád měli co říct. Kelly jí dával jednu otázku za druhou,

a navíc se tvářil, že ho její odpovědi doopravdy zajímaly. Dodnes umí naslouchat druhým nejlíp ze všech lidí, které Jennie zná.

Z toho rande si pamatuje skoro všechno. Byl konec března, příšerně chladno a mokro, ale když seděli u toho malého stolu v rohu hospody, najednou zpoza tmavého mraku vyšlo slunce, jen na minutu nebo dvě, a posvítilo si přímo na ně. Jako by na chvilku vypuklo opravdové jaro, i když za další chvíli se znovu rozpršelo.

Z hospody vyšli pod společným deštníkem a Jennie ho s ním pak záměrně nechala odejít. A když jí ho další pondělí přinesl do kanceláře, nechal jí pro změnu na stole klíče.

To datum se pro ni stalo měřítkem času. Vnímá to každý březen, vůni narcisů, šikmé paprsky slunce, všude svěží zeleň. Otevřené okno jí připomene, jak spolu leželi v posteli, s propletenýma nohama, ale oddělenými trupy, jako dvě šťastné mořské panny. Každé jaro se vrací do toho deštivého března a k němu.

Dnes nachází útěchu na gauči. Sundala si podprsenku a snaží se ponořit do příběhu o lékařích z kardiochirurgického oddělení jedné seattleské nemocnice jako už mnohokrát předtím. Možná je to její chyba, pomyslí si, zatímco se dívá, ale vlastně nedívá na televizi. Mateřství pro ni nikdy nebylo snadné. Když Todd přišel na svět, šokovalo ji, kolik času jí péče o něho spolykala. Nic jí najednou nešlo pořádně ani v pracovním, ani osobním životě. Teprve nedávno si uvědomila, že v obou těch světech hasila požáry snad deset let bez přestávky. A možná přitom došlo k nenapravitelným škodám.

Je to jen sen, nic víc, říká si. Určitě. V hrudi jí zahoří plamen jistoty. Jistěže to byl sen. Přepne *Chirurgie* na zprávy. Tuhle reportáž o přezkumu pravidel facebooku o ochraně soukromí si dobře pamatuje. Další bude o léku na epilepsii, který se zrovna testuje na myších. Důkaz cestování časem to asi není, ale reportáž po chvíli opravdu naskočí.

„Laboratorní zkoušky nového léku v...“ Jennie vypne televizi a vyjde z kuchyně do předsíně. Nahoře šumí sprcha, přesně jak